1 Decembrie 1918 - Sărbătoarea sufletului românesc

Unirea pe veci a Transilvaniei cu Tara-Mamă, înfăptuită la 1 Decembrie 1918, rămâne pentru totdeauna în istoria națională împlinirea emoționantă a celui mai mare dor al sufletului românesc. Transilvania, martirizată vreme de o mie de ani, trăieşte de aproape un secol încoace izbânda plenară a sufletului ei românesc. A sufletului ei curat, în malurile căruia s-au năpustit puhoaiele sângeroase ale lui Attila şi n-au reuşit să-l clintească din matca lui de odinioară şi de totdeauna. A sufletului ei sfânt, zdrobit sub grindina hohotitoare a călăretilor din pustă, care n-au putut nimici horele româneşti de comuniune sufletească cu strămoşii şi frații de dincolo de munți, zdrobiți şi ei de alte valuri nemiloase ale istoriei.

Unirea pe veci a Transilvaniei cu Țara-Mamă, înfăptuită la 1 Decembrie 1918, rămâne pentru totdeauna în istoria națională împlinirea emoționantă a celui mai mare dor al sufletului românesc. Al marelui suflet românesc, care, dincolo de sfâşierile trecătoare ale pământului strămoşesc, s-a simțit permanent un fluviu impetuos, revărsat cu generozitate peste toate meleagurile Doinei lui Mihai Eminescu. Acest suflet românesc, temelia cea mai adânca a ființei noastre naționale, tămăduit de sfârtecările neunirii, tresaltă cu putere la aceasta sărbătorire, întărindu-ne conştiinta identității şi demnității noastre în concertul celorlalte popoare; mai mult, întărindu-ne credința că sufletul românesc nedespărțit, neschimbat, neîmpărțit şi neamestecat, totdeauna identic cu sine însuşi, este chezăşia sigură a afirmării spirituale şi dăinuirii noastre naționale în istoria lumii, până la sfârşitul veacurilor.

Pentru că, mai mult decât cu mileniile şi secolele, veşnicia unui neam se măsoara cu sufletul. Toate Golgotele de pe fața pământului şi toate răstignirile au fost şi vor fi biruite de suflet. Mai tare decât piatra şi decat diamantul, sufletul este cea mai uriaşă forță din Cosmos, pe care nici moartea nu este în stare s-o răpună. De aceea, tăria morală şi creatoare a popoarelor se măsoară nu la scara mondială a valorilor materiale pieritoare sau a bunurilor dobândite cu japca, ci doar dupa puterea lor sufleteasca; după acea putere sufleteasca de a rezista în fața tuturor hoardelor şi urgiilor vremurilor şi de a înălța catedrale vieții şi coloane infinite în timpuri de pace. Este cerbicia duhului, milenară, pe care şi-au lăsat-o strămoşii şi pe care semințiile pământului, dacă o au, o lasă moştenire urmaşilor.

Sufletul românesc, acelaşi în Transilvania, Muntenia si Moldova, este moştenirea cea mai de preț pe care ne-au lăsat-o înaintaşii noştri şi care a ținut neplecat, în ceasurile grele de cumpănă şi răstignire națională, trunchiul viguros al poporului nostru. Călit la focul necruțator al istoriei, sufletul românesc a făcut în fața lumii întregi dovada rezistenței şi a însuşirilor sale creatoare. Acestui suflet românesc îi închinăm întreaga noastră slujire şi ființa, spre slava neamului din care purcedem.

Iata de ce, acum mai mult decat oricând, noi, toți Românii, din Țară sau de peste hotare, trebuie să facem din 1 DECEMBRIE o adevarata sărbătoare a sufletului românesc, făuritorul aspirațiilor noastre actuale şi al idealurilor naționale.

+ Bartolomeu ANANIA

Doamne ajută!